

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Janice Lynn
Szexi doki az exem

Karin Baine
Üdv a családban!

Annie O'Neil
A mese valóra válik

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Janice Lynn, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

Eredeti címe: Sizzling Nights with Dr. Off-Limits (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

© Harlequin Books S.A., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

Eredeti címe: Falling for the Foster Mum (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

© Harlequin Books S.A., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

Eredeti címe: Healing the Sheikh's Heart (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 64. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-660-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Janice Lynn

Szexi doki az exem

1. FEJEZET

Na nem, ez nem lehet igaz! Tényleg felajánlott a volt férje egy ilyen abszurd összeget csak azért, hogy találkozhasson velem?

Emily Stewartnak álmában se jutott volna eszébe, hogy a Memorial Gyermekkórház idegsebészeti osztályának javára szervezett adományozásnak a számára ilyen katasztrofális lesz a kimenetele.

Ezt nem teheti meg Lucas!

A szálloda nagytermében óriási ováció tört ki, amikor az aukció vezetője bejelentette az összeget, Emily azonban a legszívesebben visítva tiltakozott volna. Természetesen nem gondolt arra, hogy az exét eleve kizárassa a lehetséges nyertesek közül, de hogy is gondolhatott volna ilyesmire, amikor több mint öt évig nem látta. Nem számított arra, hogy Lucas felbukkan itt, és ilyen nevetségesen magas összeget ajánl fel egy vele tölthető estéért.

Egyébként is Emily biztos volt benne, hogy a legtöbb pénzt Richard, a jelenlegi barátja kínálja majd fel, sőt titokban attól tartott, hogy rajta kívül nem is jelentkezik más.

Ó, bárcsak így történt volna!

De már azt sem kellett volna hagynia, hogy Meghan rábeszélje erre az egészre. Hiszen annyira nem illik hozzá, hogy kiálljon egy színpadra, és férfiakat biztasson adományozásra egy randevúért cserébe. Másfelől az árverés egy szívéhez közel álló jó célt szolgál, ezért Emily kivételesen sutba vágta a tartózkodását, és vállalta a megaláztatás veszélyét.

Mindenesetre, ha eleve tudja, hogy Lucas idejön és licitálni fog, soha az életben nem vállalja ezt a szereplést. De ha már itt volt, összeszorított foggal kierőszakolt magából egy protokolláris mosolyt. Végtére is a közönségnek nem kell tudnia, hogy a férfi, aki épp most költött el egy kisebb vagyont a közös vacsora kedvéért, évekkal ezelőtt összetörte a szívét.

Annak idején persze, amikor Lucasnak csupán egy kis időt kellett volna szánnia rá, hogy néha kiruccanjon vele, hidegen hagyta ez a lehetőség. Akkor meg most mit izgatja? Ennyi év után? De van itt még egy érdekes kérdés: vajon miért épp a Memorial Gyermekkórházban vállalt állást a férfi, amikor Manhattan igazán elég nagy kettejüknek. Jóllehet a válás után nem költöztek el innen, sokáig nem is látták egymást.

Egy hónapja azonban szinte naponta találkoznak a munkahelyükön.

Az aukció buzgó vezetője most még egyszer elismételte a felajánlott összeget, és megkérdezte, nem akar-e valaki többet kínálni. Emily könnyörgő pillantást vetett Richardra. Még ha nem is olyan gazdag a barátja, mint Lucas, megengedhetné magának, hogy rálicitál. Miért nem adja a volt férje értésére, hogy ő most már hozzá tartozik? Richard azonban ahelyett, hogy reagált volna néma könnyölgésére, csak megvonta a vállát, és elmosolyodott. Mintha azt mondaná: de hát most a jó cél érdekében történik minden.

Emily vérvörös arccal és hevesen kalapáló szívvel fohászkozott magában, hogy Richard gondolja meg magát. Hiszen jól keres, és megtehetné, hogy versenyre kel Lucasszal, sőt ez vele, vagyis a barátnőjével szemben egyenesen kötelessége volna.

– Nos, még valaki? Gyerünk, emberek! – igyekezett feltüzelné a közönséget az árverés vezetője.
– Nézzék ezt a gyönyörű nőt! Mi lehet csodálatosabb, mint egy egész estét vele tölteni?

De sajnos nem érkezett több felajánlás. Miért is verte volna magát bárki ekkora költségbe, ha még az árverésre bocsátott nő barátja se mozdult meg?

Ez az egész annyira megalázó volt!

– Akkor hát a végső összeg – s itt újra elhangzott a hihetetlen szám – először, másodszor... Senki többet? Harmadszor! A nyertes tehát... – az aukciót levezető férfi egy másodpercnyi hatásvadász szünetet tartott, végül kikiáltotta – a 146-os számú sorsjegy tulajdonosa!

Hát ez nagyszerű! Lucas tehát megszerezte őt... azaz a társaságát egy teljes estére. Emily dermedten letámolygott a színpadról, hogy átadja helyét az árverés következő tételeként színpadra

lépő kolléganőnek. Néhány perc múlva oda kell állnia a fotósok elé, és Lucas oldalán belevigyorogni a kamerákba.

De hogy tehetette ezt vele az a gazember?! Talán nem okozott már elég bajt? Emily dacosan felvetette a fejét. Nem, nem, soha! Nem fog együtt vacsorázni Lucasszal, mivel már a gondolattól rosszul érzi magát. A fényképezés alatt majd igyekszik jó képet vágni a dologhoz, aztán átvállalja az adomány befizetését a férfi helyett, s ezzel megvásárolja a szabadságát.

Egy kicsit sajnálta ugyan, hogy Lucas ilyen óriási összeget nevezett meg, mert emiatt a jövő hónapban jól meg kell húznia a nadrágszíjat, hogy összespórolja a pénzt, de megéri.

Miért csináltad ezt? – kiáltotta volna bele legszívesebben a férfi arcába.

A fényűző teremben összegyűlt tömeg elmosódott a szeme előtt, és már csak az exét látta. A lefegyverző mosolyát, amely azt üzenté, hogy minden a legnagyobb rendben van. A férfi olyan pimaszul jól festett szmokingjában, hogy Emily legszívesebben kitekerte volna a nyakát.

Nyilvánvaló volt, hogy a válásuk semmilyen nyomot nem hagyott benne, míg ő csak hosszú idő után tudta túltenni magát rajta. Akkoriban számára összedőlt a világ, de végül is úrrá lett élete legnagyobb válságán, sőt megerősödve került ki belőle. Lucas Cain doktor úrral kötött házassága – különösen annak a vége – emlékezetes lecke volt.

Emily nagy nehezen újrakezdett mindent a gyermekkorházban, s még egy helyes pasit is talált magának – erre jött Lucas, hogy romba döntse az egészet.

Richard Givens, az új barátja gyógyszerészként dolgozott nem messze a kórháztól. Pillanatnyilag gondtalanul társalgott az asztalszomszédjával, noha épp most happolta el tőle egy idegen a barátnőjét... igaz, csak egy estére. És persze az is enyhítő körülménynek számított, hogy fogalma sem volt Lucas meg az ő közös múltjáról. A válás után ugyanis Emily visszavette a lánynevét, és soha egy szóval sem említette munkahelyén, hogy az idegsebészeti új főnökét nagyon is jól ismeri.

Az viszont már megfordult a fejében, hogy másik állás után néz. Csakhogy szerette az osztályos nővéri munkáját, s minél tovább töprengett az elmenetelén, annál inkább elfogta a méreg. Hogy jön ez a fickó ahhoz, hogy gyakorlatilag elüldözze őt a kórházból? Ráadásul egyszer már feladott miatta egy kitűnő állást.

Amikor megismerkedtek, a gyermek-idegsebészetre specializálódott Lucas épp a szakorvosi képzés első évében járt, ő pedig – minthogy szerette volna szétválasztani a munkáját meg a magánéletét – röviddel az esküvőjük előtt otthagya korábbi munkahelyét. Természetesen hiba volt feleségül mennie ehhez a férfihoz, amitől óvta is mindenki: a szülei, a barátai, sőt még Lucas szülei és barátai is. Nem jósltak nagy jövőt a házasságuknak, mert Emily túl fiatal volt, Lucas pedig még mindig túl éretlen. Ezenkívül alig akadt közös vonásuk, és nagyon más társadalmi rétegből származtak.

Emily középosztálybeli, polgári családban nőtt fel Brooklynban, s átlagos, helyes kislánynak számított. Lucas viszont – mint mondani szokás – ezüstkanállal a szájában született egy előkelő, régi család sarjaként, ami eleve gondtalan, fényűző életet garantált számára.

Természetesen Emily az összes jó szándékú figyelmeztetést elengedte a füle mellett. Halálosan szerelmes volt, s noha alig töltötte be a huszonegyedik évét, komolyan hitte, hogy megtalálta álmai hősét.

Épp befejezte a nővérképzőt, és elkezdett dolgozni, amikor összetalálkozott Lucasszal, aki azonnal levette a lábáról. Viharos szerelem bontakozott ki köztük, néhány hét múlva pedig megtartották az esküvőt, és összeköltöztek. Emily ragaszkodott hozzá, hogy az ő kis bérleményében rendezkedjenek be a klinika közelében, s ne a Park Avenue-n, az apósáék tágas, tetőtéri lakásában. A függetlenséget ugyanis mindig fontosnak tartotta.

Eltökélte, bebizonyítja a kételkedőknek, mennyire nem volt igazuk, és szilárdan kitartott Lucas mellett – még akkor is, amikor már rég nyilvánvalóvá lett, hogy a férfi szerelme csupán szalmaláng.

Emily persze eleve számolt azzal, hogy a szakorvosi képzés miatt férje rendkívül elfoglalt lesz, de azért remélte, hogy Lucas legalább néha szeretne majd egy kis időt ifjú feleségével tölteni. Ám rövid házasságuk vége felé már alig látták egymást, s Emily igazából abban sem volt biztos, hogy Lucas egyáltalán észreveszi-e, ha ő kiköltözik a lakásból. Csakhogy nyilván észrevette, mert már

néhány nap múlva elindította a válópert, arra hivatkozva, hogy áthidalhatatlan ellentétek vannak köztük, ráadásul a felesége ok nélkül elhagyta.

De hát valójában ki hagyott el kit? Hiszen ő teljes szívéből szerette a férjét, s mindent megtett, hogy a házasságuk működjön, míg Lucas úgy dobta el, akár egy lyukas zoknit.

Emily mély depresszióba zuhant, soha nem fájt még neki semmi úgy, mint ennek a kapcsolatnak a felbomlása. Lucas összetörte a szívét, méghozzá örökre.

És most tessék, alighogy kiküzdötte magát a gödörből, a férfi újra megjelent a színen! Emilyben forrt a méreg. Nem fogja eltűnni, hogy ez az ember még egyszer feldúlja a nehezen visszanyert lelki békéjét!

Bár... ha őszinte akart lenni magához, el kellett ismernie, hogy a lelki békéjéből már akkor nem maradt semmi, amikor megtudta, hogy az idegsebészeti új főorvosa Lucas lesz.

Ennek ellenére elhatározta, felveszi a harcot, és soha többé nem tűri el, hogy a volt férjének ilyen nagy hatalma legyen fölötte. Egyszerűen kitér az útjából, és a vele való érintkezést a legszükségesebb minimumra korlátozza.

Ám sajnos úgy látszik, Lucasnak más tervei vannak, amint ez ma este be is bizonyosodott.

Emily feltűnés nélkül szemügyre vette volt férjét, miközben azon morfondírozott, miként lehetséges, hogy ennyire gyűlöli azt az embert, akit egykor a világon mindenkinél jobban szeretett.

Első pillantásra persze Lucas abszolút főnyereménynek tűnt, ez azonban Emilyt nem tévesztette meg. Ismerte a férfi hibáit, s tudta, hogy a vonzó külső mögött olyasvalaki rejtőzik, aki képtelen szeretni. Aki nem volt ott a felesége mellett, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá. Aki cserben hagyta őt élete legszörnyűbb éjszakáján.

Vajon dolgozott akkor? Vagy a gazdag szüleit látogatta meg? Netán egy bárban üldögélt a haverjaival? Emily csak egy dologban lehetett biztos: nem volt vele, amikor ő egyedül feküdt a sürgősségin, és az egész világ összedőlt körülötte.

– Micsoda mázlista vagy! – súgta oda most Meghan, a kolléganője és egyúttal legjobb barátnője.
– Hogy fizethet dr. Cain ilyen szédítő összeget azért, hogy veled randevúzhasson? Eszméletlen feromonokat árasztasz magadból. Pár percig úgy tűnt, mintha ő meg Richard öltre mennének miattad.

Emilynek ez mindenesetre eszébe se jutott. Lucas soha nem küzdött érte. Miért is tette volna? Elvégre ő szabályosan a nyakába vetette magát. De valójában ennek a pasinak egyáltalán nem kellett semmiért se megküzdenie. Bármit akart, megkapta – ezüsttálcán. Amúgy tökéletes élete során valószínűleg egyetlen hibát követett el, nevezetesen azt, hogy feleségül vette őt.

Ami pedig a jelenlegi barátját illeti... Nos, a jó Richard mindig is kerülte a konfliktusokat. Nem volt hát különösebben meglepő, hogy tétlen maradt, amikor Lucas elhalászta őt előle egy estére. Bizonyára úgy gondolta, esztelenség fizetnie azért, amit ingyen is megkaphat. Ám Emilyt épp azzal tudta volna elbűvölni, ha felveszi a kesztyűt, és megharcol érte. Kár, hogy ez merőben abszurd elképzelés volt. Másfelől az is igaz, hogy Richardnak nem lett volna könnyű egy ekkora összeget csak úgy leperkálnia. Keményen megdolgozott a pénzéért, ahogy Emily is, s talán többek között emiatt volt olyan harmonikus a kapcsolatuk. Hiszen mindketten egyszerű, hétköznapi életet éltek.

– Szívesen átpasszolom neked – mormolta, mire Meghan megütközve meredt rá.

– Talán vak vagy? Dr. Cain a legjobb pasi, akit valaha láttam! Ebben a teremben most az összes nő téged irigyel.

Emily elfintorodott.

– Hát nekem nem az esetem.

– Meghibbantál! Nincs olyan csaj, aki ne rajongana érte. Mi bajod vele? Magas, jóképű, még egy kicsit vagány is.

– Akkor próbálj nála szerencsét te! Engem jobban érdekel Richard.

Ezúttal viszont Meghan fintorodott el.

– Richard rendes, de tök unalmas.

Emily rosszalló pillantást vetett a lányra.

– Richard hűséges, vonzó, okos és kedves, amellett...

– Már ne is haragudj – vágott közbe türelmetlenül Meghan, aki soha nem értette, mit eszik a kolléganője azon a férfin –, te nála jobbat érdemelsz!

– De én nem akarok mást – ellenkezett Emily.

Arra gondolt, hogy épp elég zűrzavarral és idegeskedéssel járt már a házassága. Sosem kedvelte a bulizást meg az örökös szórakozást. Örült, ha munka után hazatérhetett a kellemesen berendezett lakásába, főzött valami finomat Richardnak, elbeszélgettek kicsit a nap eseményeiről, és néha-néha elmentek egy moziba. Új barátja nyugodt, megbízható és kiszámítható volt, vagyis pont az ellentéte Lucas Cainnek.

– Jaj, ne csináld, Emily! Azt azért te sem vitathatod, hogy a doki meg Richard nem egy ligában fociznak.

– Dehogyan vitatom. Richard klasszisokkal jobb.

– Te ittál? – nézett rá döbbenten Meghan.

Emily nagyot nevetett.

– Miért? Mert a barátomat vonzóbbnak találom, mint az új főorvost?

– Tényleg így van? – Az incselkedő hang a hátuk mögül jött, és túlságosan ismerős volt Emily számára.

Egy másodperc alatt minden idegszála felborzolódott, úgy érezte, mintha áram futott volna végig rajta, a térdé rogyadozott, a keze remegett, és őrülden zakatolt a szíve. Nem akart a férfira nézni, nem akart szóba állni vele, mégis önkéntelenül megfordult.

Sajnos, közelről Lucas még jobban festett, mint messziről. Miért ilyen igazságtalan az élet? – jajdult fel magában Emily. Hát nem tudna ez a nyomoronc öregebb és kevésbé vonzó lenni?

Annak idején a férfi eltaszította őt, és szemrebbenés nélkül beadta a válókeresetet. Hideg, szívtelen alak, aki neki immár semmit sem jelent. Ennek ellenére egész testében reszketett, és a gyomra ugrált az idegességtől.

– Tessék? – nyögte ki akár egy nagyothalló, zavarodott néni.

– Vonzóbbnak találod azt a fickót, aki részt vett mellettem a licitálásban, mint engem? – Lucas kék szeme kihívóan megvillant.

Na persze! – gondolta bosszúsan Emily. Pontosan tudja, hogy elég egyet csettintenie, és minden nő a lába elé omlik. El sem bírja képzelni, hogy van olyan férfi a világon, aki neki jobban tetszik. Öntelt majom!

– Csak természetes, hogy Richardot vonzóbbnak találom, dr. Cain – felelte távolságtartóan Emily. – Végtére is majd egy éve együtt vagyunk.

– Olyan régóta? – húzódott gúnyos mosolyra a férfi szája, miközben tekintete fesztellenül végigkalandozott a lány alakján. – Ez igen! Még némely házasság sem tart ilyen sokáig.

Ettől a pimasz megjegyzéstől Emilynek elállt a lélegzete. Üggyel-bajjal sikerült csak lecsillapodnia, mielőtt válaszolt volna:

– Így van. Sajnos, gyakran előfordul, hogy olyan emberek kötnek házasságot, akik nem illenek össze. Többnyire egyszerűen csak túl fiatalok ahhoz, hogy jól döntsenek, vagy kiderül, hogy az egyikük nem veszi komolyan a dolgot. Viszont általában azok, akik rossz tapasztalatot szereztek, a következő partnerüket már sokkal megfontoltabban választják meg.

Emily elégedetten konstataulta, hogy szavai hallatán a férfi összerezdült. Ezt a csörtét tehát egyértelműen megnyerte.

– Igaz lehet – felelte Lucas, majd legendás mosolyát magára öltve Meghanhoz fordult. – Helló! Ugye maga is az idegsebészen dolgozik, mint Emily?

– Igen, ott – bólogatott buzgón Meghan. – Az ön néhány kis páciensét gondozom.

– Persze, tudom már! – derült fel a férfi arca. – Elnézést, de csak nemrég kezdtem dolgozni az osztályon...

Meghan valósággal elolvadt. Emily nem vette rossz néven tőle, hogy hagyta magát így elvarázsolni. Hogy is tudott volna szegény barátnője ellenállni annak a férfinak, aki csábítóbban festett, mint egy filmsztár? Elvégre nem tudhatta, hogy ennek a csodapasinak jégből van a szíve, a lelke pedig olyan fekete, mint a legsötétebb éjszaka.

Meghan zavartan lesütötte a szemét.

– Gondolom, hallotta, amit az imént mondtam önről.

Nocsak! – nézett nagyot Emily. De hiszen a barátnője flörtöl az exével! Most már tényleg csak egyet akart: mielőbb hazamenni.

– Elnézést – mondta, ám épp, amikor már indult volna, odarobogott hozzájuk a fényképész.

– Üdv! – kiáltotta túláradó lelkesedéssel. – Álljanak gyorsan egymás mellé, hogy készíthessek egy felvételt a nyertesekről!

Emily összeszorított foggal Lucashoz lépett, és mereven megállt mellette, mire a fotós helytelenítően megcsóválta a fejét.

– Mosolyogjon már, kisasszony! Végtére is több pénzt szerzett jótékony célra, mint a többi hölgy együttvéve.

Emily nagyot sóhajtott. Magában elismerte, hogy a fickónak igaza van, hiszen itt valóban ez a lényeg; az adomány felhasználásával sokat tudnak majd segíteni a betegeknek.

Meglepő módon Lucas kissé hátrahőkölt. Nyilvánvalóan váratlanul érte a fényképész kérése. Aztán egy másodpercnyi vonakodás után Emily derekára tette a kezét, s némileg kényszeredetten belemosolygott a kamerába.

Emily igyekezett nem gondolni arra, hogy Lucas megérintette, és szintén elmosolyodott. A fotós csinált néhány képet róluk, majd Meghanhoz fordult.

– És most ön következik, hölgyem. Hol az a szerencsés férfiú, aki elviheti vacsorázni?

Meghan haladéktalanul odaintette az árverésen érte versengő tőzsdeügynököt. Mivel az általános figyelem most már az új párra irányult, Emily és Lucas félrehúzódhatott.

– Gratulálok! – sziszegte villámló szemekkel Emily. – Megint te nyertél.

2. FEJEZET

Lucas kénytelen volt megállapítani magában, hogy ez a találkozás a volt feleségével egyáltalán nem az elképzelése szerint alakult. De hát mit várt? Tulajdonképpen hálát adhatna az égnek, amiért Emily nem rendezett jelenetet. Mindenesetre a tekintetéből félreérthetetlenül ki lehetett olvasni, hogy a legszívesebben felpofozná, sőt akár meg is fojtaná őt egy kanál vízben.

– Az az érzésem, hogy maga és Emily nehezen jönnek ki egymással – jegyezte meg Meghan, aki a fényképezkedés után újra csatlakozott Lucashoz. Meghökkenve figyelte, ahogy a barátnője hanyatt-homlok elmenekül a közelükből. – Pedig ez egyáltalán nem jellemző Emilyre. Ő általában mindenkivel szót ért. Tényleg a legkedvesebb és legnyitottabb ember, akit ismerek.

Hát igen, gondolta Lucas. Ez a lány nem tudhatja, hogy a mostani találkozásukhoz képest mennyivel rémesebb volt, amikor öt éve utoljára beszéltek egymással.

Lehunyta a szemét, és mély levegőt vett. Noha Emily már nem volt ott, még mindig érezni vélte parfümjé régről ismerős, finom vaníliaillatát. Az utóbbi években egyébként is valahányszor megcsapta orrát a vanília jellegzetes illata, azonnal Emily jutott eszébe. És azóta, hogy állást kínáltak neki a gyermekkórházban, folyton csak a volt feleségére gondolt. Talán mert tudta, hogy ha elvállalja ezt a munkát, akkor szembe kell néznie élete legnagyobb hibájával.

Noha a gyermek-idegsebészeti osztály vezetése a leghőbb vágya volt, mégis vonakodott betölteni a felajánlott pozíciót a miatt a nő miatt, aki az imént faképnél hagyta – ahogy már öt évvel korábban is tette. Nem mintha ő ezt akkor nem érdemelte volna meg, arra azonban nem számított, hogy Emily ilyen könnyen lemond a házasságukról.

Ennek ellenére jól tette szegény, hogy elment, hiszen a végén már olyan boldogtalan volt, hogy szinte örökké csak sírt. Elég volt néhány hónapot eltölteni vele, hogy tiszta idegtronccsá váljon. Látni való volt, hogy depressziós, és ő javasolta is neki, hogy keressen fel egy pszichiátert, ám Emily erre megint sírva fakadt. S még aznap éjjel összecsomagolt.

Lucast fájdalommal töltötte el, hogy a felesége elhagyta. Végtelen nagy fájdalommal. Aztán valahogy túltette magát a csalódáson, és élte tovább az életét.

Mindenesetre a viszontlátás igen nehéz volt. Sokkal nehezebb, mint hitte. Nem tudta ugyan, hogy mit vár Emilytől, de abban biztos volt, hogy ez így nem mehet tovább. Ha a kórházban összefutottak, az exe tüntetően nem vett róla tudomást. Érthető persze, hogy nem ugrált örömeiben, de hát ő mégiscsak egy kiváló idegsebész és az osztály vezetője.

A házasságuknak immár öt éve vége. Minek bolygatni a múltat? Elvégre azóta mindketten új életet kezdtek, vagyis semmi okuk az ellenségeskedésre. Ezért is vett részt ezen a nevetséges árverésen, Emily új barátja azonban jól felbosszantotta a viselkedésével. Ez a nő jobbat érdemel egy ilyen zsugori fickónál – ahogy persze nála is jobbat érdemelt volna annak idején. Viszont az, hogy Emily mégis védelmébe vette ezt a béna alakot, arra enged következtetni, hogy boldog mellette, s e tekintetben ő tényleg nem kelhet versenyre az exfelesége mostani partnerével.

Bárhogy legyen is, a pasi szűkmarkúsága felpaprikázta Lucast. Amikor látta, milyen elbizonytalanodva álldogál Emily a színpadon – amit persze csak az vehetett észre, aki jól ismerte –, nyomban feltámadt benne a védelmezőösztön, s gondolkodás nélkül tett egy ajánlatot. Az a nyomorult fickó pedig olyan sokáig tétovázott ezek után, hogy neki eldurrant az agya, és nyomban megduplázta az összeget.

Bár taktikai szempontból ez az impulzív reagálás nem volt ügyes húzás, Lucas egyáltalán nem bánta meg. Mindenképpen meg akarta ugyanis mutatni annak a szánalmas figurának, hogy az ő számára igenis minden pénzt megér egy randevú Emilyvel.

Ez a felismerés viszont megrémítette. Tűnődve bámult a távozó nő után, akinek csodás alakját remekül kihangsúlyozta a smaragdzöld báli ruha. Bizony, volt idő, amikor ez a gyönyörű teremtés esténként szorosan hozzábújva aludt el, s ő élvezettel szívta be észbontó illatát. És lám, ma már

ahhoz sincs joga, hogy az arcát megérintse...

De hogy is jut eszébe ilyesmi? Hiszen nem azért szállt be a licitálásba, mert randevúzni akart Emilyvel, mindössze arra gondolt, hogy tisztázniuk kellene végre azt, ami egykor köztük történt. Talán akaratlanul is azért vállalta el a gyermekkorházi állást is, hogy rendbe tegyék a régi dolgaikat, s jó barátok vagy legalább jó kollégák legyenek.

Amikor Emily újra helyet foglalt az asztaluknál, Richard savanyú képpel fogadta.

– Ki volt az a férfi?

Emily persze felkészülhetett volna a kérdésre, de sajnos mégsem tette. Különben is azért sietett vissza, hogy ne kelljen tovább Lucas közelében lennie, s egyáltalán beszélni se akart róla. Odahajolt hát a barátjához, és arcon csókolta.

– Senki, drágám – mondta kedvesen.

Még csak nem is hazudott, mert úgy vélte, Lucas tényleg egy nagy senki. Legalábbis számára az. Neki nem jelent semmit, és ez nem is fog megváltozni. Életének ezt a fejezetét örökre lezárta.

– Szemmel láthatóan nagyon érdeklődik irántad – morogta Richard.

Az iménti közbizony nyilván alaposan elrontotta a kedvét, ami érthető volt. Lucas ugyanis egyszerűen lesöpörte a színről, s most bizonyára minden jelenlévő azon morfondírozik, mit jelent ez az egész.

Emily kicsit közelebb húzódott a sértett férfihoz.

– Tudod, Cain még új a kórházban, és talán szeretné kicsit magára irányítani a figyelmet.

Richardot azonban ez sem győzte meg, sőt a jelek szerint még dühösebb lett.

– Azzal akarja felhívni magára a figyelmet, hogy ilyen szép summát ajánl fel érted? Miért csinálja?

Emily nem magyarázhatta el, hogy Lucast a pénz nem érdekli. Természetesen ez az összeg túl nagy, Richardtól viszont udvariatlanság arra célozni, micsoda esztelenség ennyit költeni egy vele eltöltendő estéért. Nem úgy kellene inkább gondolkoznia, hogy a barátnője társasága megfizethetetlen?

– De hát jó célra megy a pénz – emlékeztette Emily Richardot, s igyekezett elfelejteni az iménti bántó megjegyzést.

– Láttam, milyen szívélyesen társalogtatok az előbb – folytatta továbbra is mogorván a férfi. – Lehet, hogy aggódnom kéne?

– Ugyan már! – nevette el magát Emily. – Az a pasi szerintem rémes. Csak a fotózás miatt álltam oda mellé, de hát arra mégsem mondhattam nemet.

Richard gyanakvó pillantást vetett rá.

– Rémesnek nevezed, miközben jó, ha egy perce ismered? Ez egyáltalán nem vall rád.

– Korábban már találkoztunk – bökte ki ártatlan képpel Emily, ami azért az évszázad kísérlete volt a múlt elbagatellizálására. – Idegsebészként dolgozik az osztályomon. Sőt valójában a főnököm, de csak egy hónapja állt munkába nálunk.

Pontosabban huszonkét napja, tette hozzá magában, no nem mintha mérte volna az időt...

Idegesen Lucasra sandított, aki kicsit távolabb tőlük még mindig Meghannel csevegett, ám amint a tekintetük találkozott, szemtelenül ráemelte a poharát. Ó, az a gazember!

Emily bosszúsán égre emelte a tekintetét, aztán tüntetően megfogta Richard kezét, és hátat fordított a volt férjének. Nem akarta látni, de még gondolni se akart arra, hogy ez az elvetemült alak itt van.

Ám a későbbiekben sajnos minden másképp alakult.

Richard ugyan végül megnyugodott, s már épp egy lassú számra ringatóztak a táncparketten, amikor az est műsorvezetője eltűzött lelkesedéssel megragadta a mikrofont.

– Hölgyeim és uraim, itt az ideje, hogy az árverés nyertesei kicsit jobban megismerhessék leendő vacsorapartnereiket! És ugyan mi lehetne ennél alkalmasabb, mint egy páros tánc?

A közönség nagy tetszéssel fogadta az ötletet, Emily viszont csak még szorosabban kapaszkodott a barátja karjába.

– Te tudtál erről? – kérdezte Richard visszafojtott haraggal.

– Nem, dehogy! – rázta meg a fejét Emily, s közben azon járt az esze, hogyan slisszolhatna ki feltűnés nélkül a mosdóba. – De lehet, hogy Caint nem is érdekli ez a marhaság.

Természetesen nem volt ilyen szerencséje. Lucas úgy viselkedett, mintha élete legfőbb céljává tette volna, hogy az örületbe kergesse őt.

– Heló, Emily! Élhetek a jogommal? – lépett oda hozzájuk, majd csúfondárosan Richardra nézett. – Persze csak ha megengedi.

Emily nem akarta, hogy a barátja újra felizgassa magát. Egyáltalán, hogy jön ahhoz Lucas, hogy megzavarja a szép, nyugodt életüket? Hiszen most is csak miatta vitatkoztak.

Magában azért fohászzkodott, hogy Richard zavarja el Lucast, közölje vele, hogy élete szerelmét nem tarthatja egy másik férfi a karjában.

Richard azonban semmi ilyet nem tett, csak ránézett tolakodó riválisára, majd hátralepett, ezzel mintegy tálcán felkínálva őt Lucasnak.

– Jó mulatást! – mormolta, majd mintha mentegezni akarná gyávaságát, hozzátette: – A többiek már úgylis táncolnak.

– Igazi győztes típus – jegyezte meg gúnyosan Lucas, miután kézen fogta Emilyt, és a parkett közepére vezette. – Nem csoda, hogy olyan örülten vonzónak találsz.

– Fogd be a szád! – utasította rendre meglehetősen nyersen Emily, aztán kelletlenül a férfi nyaka köré fonta a karját.

Ám ahogy hozzásimult, és belélegezte az illatát, egyszeriben úgy megrohanták az emlékek, hogy beleszédült. Legszívesebben menekülőre fogta volna, de tudta, hogy nem futamodhat meg. Ideje kipuhatolnia, mit akar tőle Lucas, mert az kétségtelen, hogy van egy terve.

– Amikor megismertelek, az első időkben nem hagytam volna, hogy valaki elnyerjen tőlem egy árverésen – szólalt meg újra a férfi.

– Valószínűleg nem. De aztán az esküvőnk után még egy szép nagy szalagot is a nyakamba kötöttél volna, hogy ajándékképpen személyesen nyújts át egy jelentkezőnek.

– Ez nem igaz! – Lucas hirtelen megtorpant, s látni lehetett rajta, hogy a legszívesebben heves vitába kezdene, ám végül összeszedte magát, és halkán sóhajtott egyet. – Ne beszéljünk arról, hogy mi volt! Most ne. Egyszerűen csak élvezzük a zenét!

Emily meglepődött. Annak idején a férje sosem mondott volna le egy szócsatáról a béke kedvéért, ez inkább az ő szokása volt.

Lucasnak azonban igaza van, el kellene felejteniük a múltat. Az ő történetüknek már vége – méghozzá egyszer és mindenkorra. Mindenkinek úgy a legjobb, ha nem is gondolnak rá többé, ahogy maga is pontosan erre törekedett az utóbbi öt évben.

Furcsa módon a szám, amelyre most táncoltak, a második esélyről szólt, vagyis egy újra fellobbanó szerelemről. Nevetséges! Neki aztán nem áll szándékában megint szerelembe esni.

Persze jó, ha az embert szereti valaki, és optimális esetben ő viszonzozza is ezt. De azt a mindent elsöprő, pusztító erejű, örült szenvedélyt, amelyet Lucas iránt táplált, nem akarta még egyszer átélni. Túlságosan intenzív volt, annyira, hogy a szíve is megszakadt, amikor véget ért.

Ám azóta már megszabadult attól az illúziójától, hogy egy kapcsolat örökké tart. Hiszen csak körül kell néznie, s mindenütt azt látja, hogy a párok szétmennek, elválnak, felmondják az együttélést. Ilyenkor örült igazán, amiért Richard olyan nyugodt és megbízható. Oké, nincs rá olyan hatással, mint Lucas volt egykor, de legalább nem egy ketyegő, időzített bomba.

– Finom az illatod – súgta fülébe a férfi, mire Emily egész testében összerándult.

Még a ritmusból is kiesett, úgyhogy rálépett Lucas méregdrága, olasz cipőjére. De nem érdekelt. Elvégre ez a gazfickó megérdemelné, hogy széttapossa a lábujjait.

– Tudom, mit akarsz – dűnnyögte, miközben elfordította a fejét, és mereven a férfi vállát bámulta.

Oldalról azonban észrevette, hogy Richard homlokráncolva figyeli őket. Na, mindjárt oda a paradicsomi állapot közte és a barátja közt... Bár nem lehet annyira paradicsomi, ha ő ennyire élvezi Lucas közelségét, a belőle áradó érzékiséget, és ilyen vadul dobog tőle a szíve. Gyorsan hátra is lépett, hogy lazítson kicsit a szoros ölelésen, mellyel a férfi a karjában tartotta.

– Nem akarok én semmit, Em – felelte Lucas, noha ez a meghitt, kedveskedő megszólítás önmagában megkérdőjelezte szavai hitelességét. – Ez a kis bók önkéntelenül csúszott ki a számon, mert hirtelen eszembe jutott, mennyire kedveltem mindig a vaníliaillatod.

– Hát nem is én kezdtem felidézni a régi emlékeket, hanem te – jelentette ki hűvösen Emily.

– Igazad van – húzta újra közelebb magához a férfi. – Én voltam a felbujtó.

Micsoda? Csak nem vesztegette meg ez a csirkefogó a műsorvezetőt, hogy meghirdessen egy ilyen táncot a nyertesek és „nyereményeik” számára? Lucas olyan ártatlanul rebegtette a szempilláit, akár egy operettprimadonna, Emilynek azonban nem volt kedve mókázni. Arra viszont nyomban rájött, hogy a gyanúja bizony megalapozott.

– De hát miért? – faggatta a férfit, noha valójában tartott attól, hogy kiderüljön az igazság.

– Kerülgethetném a forró kását, de nem az én stílusom – kezdte Lucas.

Hát tényleg nem, gondolta Emily. A férje mindig világosan közölte, mit óhajt. Például akkor is, amikor felszólította őt, hogy költözzön el.

– Ez a munka a gyermekkorházban nagyon fontos nekem. – Ja, hogy a munkájáról van szó! Na persze. – Szeretném, ha nem kellene feszültségben élnem. A régi, le nem zárt viták megakadályoznák, hogy a betegeimre koncentráljak.

– Csak nem képzeled, hogy én veszélyeztetném a páciensek nyugalmaát? Hogy merészelsz akár csak utalni is rá, hogy a jelentéktelen közös múltunk miatt elhanyagolnám a gyerekeket? – fakadt ki dühösen Emily, félbeszakítva a táncot.

Ó, bárcsak soha ne bukkant volna fel megint ez a bandita, aki most mindent elrabol tőle! A békés életét, a munkáját, a kiegyensúlyozott kapcsolatát.

– Nem hiszem, hogy szándékosan tennéd.

– De azért tartasz tőle, hogy nem tudok uralkodni magamon, igaz?

– Nem, inkább úgy vélem, hogy a velem kapcsolatos érzelmeid esetleg befolyásolnák a munkahelyi viselkedésed. Ezért vettem részt a licitálásban. Szerettem volna egy este nyugodtan elbeszélgetni veled. Remélem ugyanis, hogy barátok leszünk.

Emily elhűlve meredt a férfira.

– Neked elment az eszed! Mi ketten soha nem leszünk barátok!

– Akkor is muszáj békésen egymás mellett élnünk. Egyelőre túl nagy köztünk a feszültség, mindig elmenekülsz, valahányszor csak megjelenek.

– Talán nem vetted még észre, de nem igazán kedvellek. Ezért kerüllek.

– Csakhogy már a kollégáknak is feltűnt, hogy valami nincs rendben köztünk.

Ugyan! Miért törődnének a kollégák azzal, miként viselkedünk mi egymással? – bosszankodott magában Emily. Eddig ez biztosan nem volt téma a kórházban. Természetesen azok után, hogy Lucas ilyen elképesztő összeget ajánlott fel egy közös estéért, nyilván jobban fognak figyelni rájuk.

– Értsd már meg! Egyszerűen nem akarom, hogy itt legyél! – sziszegte.

– Megértem – bólintott a férfi. – Épp azért vonakodtam elfogadni ezt az állást, mert te itt dolgozol. De csak mert öt éve elkövettem egy hibát, nem mondhatok le a leghőbb álomomról. Ez az oka annak, hogy békét szeretnék kötni veled.

Emily felkacagott – kicsit hangosan, már-már hisztérikusan.

– Engedd meg, hogy összefoglaljam: azért akarsz randevúzni velem, hogy békét kössünk, és nyugodtan dolgozhass álmaid munkahelyén.

– Hát... úgy nagyjából – felelte némi habozás után Lucas.

Emily indulatosan csípőre tette a kezét, és kihúzta magát.

– És mi van, ha én már megtaláltam álmaim munkahelyét, amelyet most tönkretesz a jelenléted? Hagyjam ott, hogy te elfoglalhasd a magadét?

– Nem várom el, hogy feladd a munkádat. Mindössze arra vágyom, hogy jól kijöjjünk egymással, sőt esetleg barátok legyünk.

S mintha csak nagyobb nyomatékot akarna adni a szavainak, Lucas ismét magához húzta partnerét, és folytatta a lassú táncot. Emily, hogy ne keltsen feltűnést, nem tiltakozott. Ráadásul a szeme sarkából látta, hogy Richard egyfolytában figyeli őket, s már csak emiatt is igyekezett

közömbösen viselkedni.

Mindazonáltal képtelen volt felfogni, miként találhatja Lucas normálisnak azt a helyzetet, hogy miközben érzelmes, lány zenére táncol az exnejével, barátságot ajánl neki. Ez egyszerűen pofátlanság! Lehunyta a szemét, és titokban azt remélte, hogy mire kinyitja, úgy elmúlik minden, akár egy rossz álom. De sajnos nem így történt.

– El sem tudom hinni ezt az egészet – sóhajtotta panaszosan.

– Tényleg olyan elképzelhetetlen, hogy barátok legyünk?

– Hát persze! Soha nem is voltunk azok! – vágta rá Emily.

– Dehogynem! Egy időben te voltál a legjobb barátnőm.

Igaz. Hiszen nemcsak az ágyat osztották meg egymással, hanem a fontos vagy épp csip-csup ügyeiket is.

– Jaj, miért kellett újra felbukkannod az életemben? – kesergett halkán Emily.

– Mert ez a kórház olyan állást kínált, amelyet nem utasíthattam vissza.

– Akkor is én voltam itt előbb – nyafogott Emily, miközben maga is érezte, milyen gyerekesen viselkedik.

– Semmi olyasmire nem akarlak rábeszélni, amire nem állsz készen – csitította Lucas egy bölcs, türelmes felnőtt hangján. – De mégiscsak jó lenne, ha sikerülne együttműködnünk. A köztünk lévő feszültség nem mehet a munka rovására.

– Ez nem fog megtörténni, mert számomra a kis betegek érdeke az első – jelentette ki Emily.

– Akkor békülj meg a kedvemért! Megvisel, ha rossz légkörben kell dolgoznom, és ez a pácienseimnek se jó. Hidd el, kitűnő orvos lettem, és ez az állás komoly kiugrási lehetőség a számomra. Kérlek, ne akadályozz!

Mintha megtehetném! – fintorodott el bosszúsan Emily. Pontosan tudta, hogy a világ egyetlen kórházából sem engednének el egy tehetséges idegsebészt, csak mert egy nővér nem tud kijönni vele.

– Kérlek! – ismételte meg a férfi.

Nocsak! – csodálkozott magában Emily. Milyen komolyan mondja ezt, miközben mindketten tisztában vannak vele, hogy főorvosként bármikor indítványozhatja egy beosztottja áthelyezését. Akkor meg miért igyekszik így? Emily nem szívesen feltételezte róla, hogy Lucas esetleg megváltozott. A lelki békéjéhez kellett, hogy gazembernek tartsa.

– Teljesen értelmetlen ez a beszélgetés – mondta fáradtan. – Akartad az állást, és megkaptad, nem érdekelt, mit szólok hozzá. Ahogy az se számít, hogy nélküled szeretnék tovább élni és dolgozni. Neked csak az fontos, amit te akarsz.

– Most nem arról van szó, hogy mit gondolsz a jellememről, hanem arról, hogy helyesen cselekedjünk.

– Ó, persze! És szerinted ugyebár az a helyes, ha barátokként viselkedünk egymással, mivel te így tudsz kibontakozni a munkádban.

– Igen, de ezzel te is tisztában vagy.

Nem, Emily valójában már semmit se tudott. Természetesen az exe valamikor a világ közepét jelentette számára, akinek a kedvéért bármit megtett volna. Érthető hát, ha Lucas mágikus vonzerejét most sem tudta teljesen figyelmen kívül hagyni, és vállalkozott erre a rövid kirándulásra a múltba. Csakhogy azoknak a szép időknek már vége, és mostanra csupán megvetést érzett a férfi iránt.

Hoppá! Ez azért önámítás, ismerte el magában.

Becsukta a szemét, mély levegőt vett, és újra Lucasra nézett.

– Nevetséges vagy – közölte szándékai szerint gúnyosan.

– Azért dobog olyan hevesen a szíved? – vigyorgott rá a férfi, noha neki is meglódult a pulzusa.

– Egy ilyen életjelenségnek sokféle oka lehet – fogalmazott tudálékosan Emily. – Például a félelem.

– Micsoda? – meredt rá megütközve a férfi. – Én soha nem adtam okot arra, hogy félj tőlem.

– Nos, fizikai sérüléseket valóban nem okoztál. – „Mindössze” lelkileg tettél tönkre, fűzte hozzá magában.

– Egyébként nem te voltál az egyetlen, aki megszenvedte a válást.

Ettől a mondattól Emily végképp összezavarodott. Hiszen Lucast már jóval a szakításuk előtt sem érdekelte ő vagy a házasságuk. Hogyan sínylette volna meg olyasvalaminek az elvesztését, amit már nem is akart? Ráadásul még azt is a szemére vetette, hogy depressziós, miközben igazából... Na, de hagyjuk is! Jobb erre nem gondolni.

Körülnézett, de szerencsére a többi táncoló pár nem törődött velük. Meghan viszont vidáman odaintett neki.

Ó, ha tudná!

Aztán Richardra siklott a tekintete. Lesz mit magyarázkodnom, gondolta kedvetlenül.

– Ha neked is fáj, miért téped föl a régi sebeket? – kérte számon Lucast. – Én már magam mögött hagytam életemnek ezt a szomorú szakaszt, és nem hiányzik, hogy folyton emlékeztessenek rá.

Lucas nagyot nyelt.

– Már elmondtam, miért vagyok itt.

– Én is elmondtam, hogy mi ketten nem lehetünk barátok. Hagyj békén, kérlek!

Ezzel Emily kiszakította magát a férfi karjaiból, és elindult vissza Richardhoz. Végül mégsem volt kedve meghallgatni a barátja szemrehányásait. Így aztán inkább megkerülte az asztalukat, és célirányosan a mosdó felé sietett.

Hát... igazán remek ez az este! – húzta el a száját közben.

3. FEJEZET

– Szia, Cassie! Én Cain doktor vagyok – mutatkozott be Lucas a kislánynak, akit a közeljövőben készült megműteni.

Előzőleg hosszasan tanulmányozta a gyerek betegaktáit. Cassie jóindulatú agytumorban szenvedett, amely sajnos az intenzív kezelés ellenére sem lett kisebb.

– Szia! – köszönt vissza a hatéves lányka, s nagy barna szemével bizalmatlanul pislogott, mivel az utóbbi fél évben épp elég vizsgálaton és kezelésen esett már át.

– Szereted a puzzle-t? – érdeklődött Lucas a gyerek ágyán heverő, nyitott dobozra mutatva.

– Igen. És anyu mondta, hogy jót tesz az agyamnak.

– Okos asszony a mamád. – Lucas leült az ágy szélére. – Segíthetek?

– Persze – rántotta meg a vállát Cassie. – De nem biztos, hogy minden része megvan. Itt találtam a játékszobában.

Lucas a kezébe vett egy kis darabot, s látszólag megfeszítve gondolkozott, hová is tegye. Valójában azonban igyekezett képet alkotni magának páciense állapotáról. Figyelte, milyen grimaszokat vág, amikor a megfelelő részt nem találja meg azonnal, mennyire erőlködik, és hogy remeg a keze.

– Fáj a fejed, Cassie?

Tulajdonképpen meg sem kellett volna kérdeznie, annyira nyilvánvaló volt, hogy a kislány nem érzi jól magát. Lucas mégis szeretett volna beszélgetni vele, hogy elnyerje a bizalmát.

– Fáj – ismerte el Cassie –, de nem olyan vészes.

A szülők szerint a visszatérő fejfájás volt az első jele annak, hogy valami nincs rendben a gyerekükkel, arra viszont nem számítottak, hogy egy golflabda nagyságú agytumora van. Szerencsére a daganat jóindulatúnak bizonyult, de a mérete miatt, és azért, mert folyamatosan nőtt, egyre több problémát okozott. Cassie időnként rosszul látott és hallott, artikulációs nehézségei támadtak, és a motorikus képességei is romlottak. Ráadásul mivel a tumor mind több és több helyet foglalt el, nőtt a vérnyomása is. Elkerülhetetlen volt a műtét, és Lucas szeretete volna mielőbb elvégezni.

– Vért vesz tőlem? – kérdezte gyanakvóan a kislány, mire a férfi némán megrázta a fejét. – Nem fogok sírni. Korábban előfordult, de már nem.

– Örülök, de nem ezért jöttem. Csak segítenék kirakni a puzzle-t, és közben beszélgethetnénk arról, hogy hol fáj a fejed.

– Mindenhol... Néha olyan, mintha szét akarna robbanni.

Lucas nagyon is el tudta képzelni.

– Én agysebész vagyok – mondta –, és egy műtéttel meg tudnám szüntetni a fájdalmaidat.

– Tényleg? – emelte rá erőlködve a tekintetét Cassie.

– Igen. Nem lesz egyszerű, de tanulmányoztam a vizsgálati eredményeidet, és szerintem menni fog.

A kislány most az anyjára nézett, aki egy fotelban ült a szoba sarkában, és könnyeivel küszködve, bátorítón odabiccentett neki.

– Nagyon örülnék, ha elmúlna a fejfájásom – jelentette ki Cassie.

– Én is – mosolyodott el az orvos.

Jóllehet nem minden esetben bizonyult az efféle beavatkozás sikeresnek, Cassie-nek jó esélye volt rá, hogy a tumor eltávolítása után újra egészséges lehet. Egy agyműtét persze mindig kockázattal jár, és most is fennállt a veszély, hogy a műtét során maradandó károsodás keletkezik. De ha tovább várnának, a növekvő daganat még nagyobb veszélyt jelentene. Lucas már beszélt is erről a szülőkkel, akik szerették volna, ha a lányukat mielőbb megoperálja.

– Nézd csak, ez pont oda illik! – nyújtott át a férfi egy puzzle-darabot Cassie-nek, aki elismerően bólintott, és a helyére tette.

Emily csak ámult, amikor látta, milyen remekül eljátszanak. Szerette ő minden kis betegét, de ez a lányka különösen a szívéhez nőtt. Kezdetől fogva jó kapcsolatot ápolt vele meg a szüleivel, főleg a szimpatikus édesanyjával, aki korban is közel állt hozzá.

Már napok óta tudta, hogy Lucas fogja megműteni Cassie-t, arra viszont nem számított, hogy a híres főorvos a legnagyobb lelki nyugalommal puzzle-t rak ki a páciensével. Évek óta itt dolgozott az osztályon, ilyesmire azonban még nem volt példa.

Lucas viselkedése annyira meglepte, hogy alig akart hinni a szemének. Noha a férfi elég hamar a gyermekgyógyászat iránt kezdett érdeklődni, Emilynek a házasságuk idején mégis olyan érzése volt, hogy alapjában véve nem igazán kedveli a kicsiket. Kár, hogy erről sosem beszélgettek, mielőtt... Gyorsan elhessegette az emlékeket, és az ajkába harapott.

A férfi most épp hangosan felnevetett, s egyúttal elhelyezte a következő darabot a táblán, amit Cassie egy lelkes „szuper!” felkiáltással honorált. Minden jel szerint nagyszerűen szórakoztak.

Emilyt újra megrohanták az emlékek, és a szeme megtelt könnyel. A fenébe is! – gondolta keserűen. Miért kell neki ezt végignéznie?! És egyáltalán... Ennek a nyomorult gazfickónak nem lenne szabad hirtelen ilyen szeretetreméltóan viselkednie.

Bár valószínűleg csak megjátssza magát.

Oké, annak idején nem mondta ki egyenesen, hogy nem szereti a gyerekeket, de amikor ő felvetette, miszerint jó lenne egy kisbaba, Lucas reakciója félreérthetetlen volt. Kerek perccel közölte vele, hogy ezt el sem tudja képzelni, sőt nyomatékosan megkérte, ne is hozza még egyszer szóba a témát.

Sajnos, akkoriban ő zokszó nélkül teljesítette a férfi minden kívánságát, és nem említette többé a dolgot. Végül is már mindig vitába és sírásba torkollottak a beszélgetéseik.

Emily számára most is kínszenvedés volt együtt dolgozni a férfival. Valahányszor ránézett, eszébe jutott a múlt – az a múlt, amelyet legszívesebben elfelejtett volna.

Különösen a kapcsolatuk utolsó szakaszáról maradtak nyomasztó emlékei, meg az elköltözése után bekövetkezett, szívet tépő eseményekről. Na, azokat szerette volna csak igazán kitörölni az életéből...

De egyelőre még azt a látványt se tudta megemésztetni, ami most a szeme elé tárult. Mit keres itt egyáltalán Lucas? Hiszen neki nem dolga a gyerekekkel játszani. Vizsgálja meg, beszéljen a szülőkkel, aztán csinálja meg a műtétet! Vagyis feleljen meg az ő elképzeléseinek, miszerint egy arrogáns, távolságtartó sztársebész. Aztán ha sikerül a műtét, váljon nyugodtan szuperhőssé a szülők szemében!

Ő úgymint tudja, mennyire nem az. Illetve...

Lucas valószínűleg tényleg kivételes tehetséggel megáldott orvos, és az idő folyamán talán még kedves fickó is vált belőle, aki lelkiismeretesen törődik a kis betegekkel.

Egy vonatkozásban pedig biztosan igaza van: ha ő, Emily itt akar maradni a kórházban, meg kell tanulnia munkaidő alatt zárójelbe tenni a magánéletét. Nem történhet meg, hogy a páciensek és a szülők feszültséget érezzenek az orvos meg a nővér között, hiszen ebben az esetben kétségbe vonhatnák Lucas rátermettségét. Mert az ő viselkedése akaratlanul is befolyásolhatja a szülőket, ami azzal járhatna, hogy egy beavatkozást elhalasztanak vagy akár elutasítanak, mivel nem találják szimpatikusnak és megbízhatónak a műtétet végző sebészt.

Márpedig a kis páciensek semmiképpen nem szenvedhetnek kárt amiatt, hogy annak idején a kettőjük házassága zátonyra futott.

Az adománygyűjtő bál óta egyébként nem is látta a férfit. Akkor este visszament a terembe, és meggyőzte Richardot, hogy kísérje haza, mert hirtelen megfájdult a feje. És úgy tűnt neki, hogy Richard ettől határozottan megkönnyebbült.

Emily még előző nap is úgy hitte, kellemes lesz mellette az élete. Kedvelte a férfit, és nagyra értékelte, hogy soha nem rikkantta meg őt. A bál után viszont már elviselhetetlennek érezte a gondolatot, hogy Richard megcsókolja... egyebekről már nem is beszélve. Egyszeriben kétségesnek találta, hogy egy ilyen langyos, szenvedélymentes kapcsolattal meg tudna elégedni.

Lucas, az az átkozott csirkefogó teljesen összezavarta. Mióta együtt táncoltak, minden éjjel róla

álmodik. Persze nem a veszekedéseikről, hanem azokról az időkről, amikor a mágikus vonzalom még kölcsönös volt, a szex pedig lélegzetelállító.

Lucas előtt Emily nem sok tapasztalatot szerzett ezen a téren, ahogy sajnos később sem talált hozzá fogható partnert. A férje mellett kívánatosnak és szépnek érezte magát, Lucas szexuális találékonysága pedig kimeríthetetlen volt. Már egyetlen futó érintésétől várakozásteljesen felbolydultak az érzékei, s a csókjai olyan heves vágyat ébresztettek benne, hogy maga is elcsodálkozott. Olyan volt számára ez az ember, mint valami drog.

Sajnos, nem sokkal az esküvőjük után Lucas szexuális érdeklődése elveszett iránta. Lehet, hogy megcsalta?

Nem, ezt Emily nem igazán hitte. Noha a házasságuk kudarcba fulladt, a férfi komolyan vette hűségküzét. A válást követően azonban már biztosan nem élt szerzetesi életet, ahhoz túlságosan élvezte a szexet.

Ó, a pokolfajzat! – dühöngött magában Emily. Csak mert most kedves Cassie-hez, neki már azon jár az esze, milyen jó volt vele az ágyban.

Mindegy, úgysem fekszik le soha többé Lucasszal – bármilyen szomorú legyen is ez a gondolat.

Richard viszont tényleg nem a megfelelő társ a számára. Talán legjobb lenne, ha keresne magának egy új barátot, olyat, aki hasonlóan gondolkodik az élet dolgairól, ugyanakkor a szex is szuper vele.

Ki tudja, létezik-e ilyen csodapasi? Mindenesetre Emily eddig azt tapasztalta, hogy Lucason kívül nincs senki, aki minden tekintetben megfelelné neki.

– Segítesz kirakni?

A nyavalya essen belé! Lucas észrevette, hogy őket figyeli.

– Sajnálom – nyögte ki Emily, és valóban sajnálta, hogy a férfi rajtakapta, de leginkább azt, hogy fülig elvörösödött, mert még mindig képtelen ellenállni ennek a széltolonak.

A tetejébe Lucas úgy mustrálgatta, mintha olvasna a gondolataiban.

– Én csak meg akartam látogatni Cassie-t – rukkolt elő valami magyarázatfélével Emily. – Nap mint nap ezt teszem.

– Vért kell venni tőlem? – pislogott rá riadtan a lányka.

– Nem, csak megmérem, van-e lázad, mennyi a vérnyomásod, és azt is, hogy kapsz-e rendesen levegőt – nyugtatta meg Emily a kis beteget.

– De én már nem sírok ám, ha megszúrnak – emelte fel dacosan az állát Cassie.

– Hát persze hogy nem, hiszen nagylány vagy – dicsérte meg Emily, és legszívesebben a karjába kapta volna. – Bár tudod, az sem olyan nagy baj, ha az ember sír néha egy kicsit.

– Maga is szokott sírni? – kerekítette el csodálkozva a szemét Cassie.

Ó, de még mennyit! – gondolta Emily. Tenger sok könnyet ontott azért a férfiért, aki most itt ül az ágy szélén. Főleg a szakításuk évfordulója volt hosszú ideig borzalmasan nehéz. Aztán az utóbbi három évben mégis sikerült talpra állnia, és tartotta is magát egészen addig, míg abból az átkozott bálból haza nem ért szombat éjjel.

– Igen, korábban sokat sírtam – mondta csöndesen. Emlékezett, hogy Lucas utálta a könnyeket, de ő képtelen volt parancsolni az érzelmeinek. – Mostanában viszont már ritkán fordul elő.

Kivéve, amikor felbukkan az exe, hogy romba döntse az életét, és a barátságát kérje...

A férfi olyan átható tekintettel méregette, hogy Emily úgy érezte, keresztüldöfi a pillantásával. Igyekezett nem törődni vele. Gondoljon csak, amit akar! Mindenesetre ő már többször is eltöprengett azon, miért kellett annak idején okkal vagy ok nélkül folyton elpityerednie. Talán a hormonok játéka volt? Vagy tényleg Lucas tette depresszióssá?

– És mostanában mikor sírsz? – kérdezte a férfi mintegy mellékesen, egy újabb puzzle-darab keresése közben.

– Például, ha egy szomorú filmet látok – felelte közönyös hangon Emily, bölcsen elhallgatva a szombat éjjeli érzelmi rohamát.

Különben is mi köze hozzá Lucasnak?!

– Velem is így van – szólalt meg Cassie, s mindjárt bele is fogott egy történetbe, amelyben egy

kisfiú kutyája elpusztult.

Emily ezalatt elvégezte a szükséges vizsgálatokat, és az adatokat beírta az elektronikus betegaktába.

– Szükséged van valamire, kicsim? – mosolygott a kislányra.

– Nem, csak szeretném ezt itt befejezni.

– De hiszen már mindjárt kész!

– Igen, mert Cain doki segített.

– Nem olyan sokat – szerénykedett Lucas. – Cassie egy igazi puzzle-királynő!

Emily látta, milyen elégedetten kuncog a kis beteg, és egy pillanatra elzékenyült. Ez a férfi tud bánni a gyerekekkel!

Na jó, ezzel viszont neki most nem szabad foglalkoznia. Ha továbbra is itt akar dolgozni, kizárólag a munkájára figyelhet, és ki kell dolgoznia egy stratégiát, hogy visszaszerezze a lelki békéjét.

– Magáért tehetek valamit, Mrs. Bellows? – fordult most Cassie mamájához.

Az asszony megrázta a fejét.

– Köszönöm, de nem.

Emily kedvesen odabíccentett neki, és anélkül, hogy az orvosra nézett volna, kisetett a szobából. Lucas azonban pár másodperc múlva utolérte a folyosón, és megállította.

– Sajnálom – függesztette rá komoly tekintetét.

Elképesztő, hogy néhány év alatt milyen sokat gyarapodott a szókinccse! – állapította meg magában Emily. A bocsánatkéréshez korábban nemigen talált szavakat.

– Mit is sajnálsz? – nézett rá érdeklődve.

– A szombat este történeteket... Illetve nem mindent persze, mert továbbra sem bánom, hogy nyertem egy randevút veled, és elvihetlek vacsorázni. Sőt. Nagyon is örülök neki.

Tehát valóban szeretné, ha találkoznának. Emilynek hirtelen eszébe jutott, hogy amikor megismerkedtek, Lucas sokáig könyörgött egy randevúért, ő azonban csak nehezen egyezett bele. Az volt az elve ugyanis, hogy kollégával nem fog járni, különösen nem egy orvosgyakornokkal, aki hamarosan úgymint odébbáll.

– Azt hiszem, félreértettél valamit ezekkel a randevúkkal kapcsolatban – felelte végül. – A vacsorát nekem kell állnom, te csupán azt a lehetőséget nyerted el, hogy elkísérj egy étterembe.

– Jobban örülnék, ha én hívhatnád meg, de amennyiben a játékszabályok mást diktálnak, nekem az is megfelel. Találkozhatnánk például holnap este?

– Legyen! – adta meg magát rezignált sóhajjal Emily.

Tisztában volt vele, hogy Lucas úgyszemint hagyja békén, amíg a nyereségét be nem vasalja rajta, úgy vélte hát, a legszerencsésebb megoldás, ha mielőbb túlesik ezen a procedúrán.

– Komolyan? – nézett rá már-már hitetlenkedve a férfi.

Na, most meg mit csodálkozik? – hökkent meg Emily. Végtére is ő be szokta tartani az ígéreteit.

– Tudjuk le gyorsan!

Lucas szeme körül apró nevetőránccok jelentek meg.

– Hányra menjek érted?

Még csak az kéne, hogy a lakása körül is együtt lássák őket! A bál óta már így is eleget puszognak a kórházban a hátuk mögött.

– Van egy kis étterem nem messze tőlem, a *Stluka's*. – Emily megadta Lucasnak a pontos címet.

– Gyere oda hétre!

– Szuper! Ott leszek.

A férfi most már szélesen mosolygott, amitől Emilynek egyetlen tiszta gondolata sem maradt. Ó, te jó ég! Nem igaz, milyen lehengető hatást gyakorol rá még most is ez a csibész. Testének minden porcikája vibrál, az emlékek újra rázúdulnak, és hatalmas réseket ütnek a jól felépített védőfalán.

Bár az is lehet, hogy túl szigorú magához. Mert hát szó, ami szó, Lucas elképesztően vonzó pasi, csábító mosolya pedig ellenállhatatlan. Mindezek tetejébe ő aztán nagyon is jól tudja, mire képesek hosszú, karcsú ujjai, telt ajka és izmos teste. A fenébe is! Mennyivel jobb lenne, ha visszataszítónak

találná! Mondjuk, ha átható izzadságszagot árasztana, vagy bármilyen gusztustalan szokása lenne, amitől őt a hideg is kirázná.

Nem és nem akarta, hogy ez az ember megigézzze. Lucas élete legrémesebb szakaszára emlékeztette, bár ugyanakkor a legszebbre is. S noha ez utóbbi meglehetősen rövid volt, több évig tartott, míg kiheverte, hogy véget ért.